

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Данас браћо и сестре велики празник Цвети, празник који нас враћа две хиљаде година уназад у град Јерусалим да и ми присуствујемо томе свечаном уласку Господа Христа у његов град. Нема цара на овоме свету да је икада постојао, нити владара, нити било којег виђеног човека, научника, философа, војсковође, који је тако радосно дочекиван као што је то Господ Христос на данашњи дан дочекан у граду Јерусалиму. Шта је разлог тој свечаности коју су му људи, грађани, приредили при његовом уласку у Јерусалим? Разлог је тај што је јуче на Лазареву суботу учинио једно предивно и преславно чудо. Васкрсао је Лазара из гроба који је у гробу провео четири дана и почео да заудара, почео да смрди. И то по сведочанству његове рођене сестре Марте, која је опоменула Господа када је рекао *дӣнӣше камен са вра̄ша̄ іробних* – „Господе већ заудара.“ Било је њој као сестри тешко то да каже али је рекла. Господ јој је тада рекао: *Не рекох ли ти Мар̄ша̄ ако верујеш видећеш славу Божију.* И наређује Лазару – „Лазаре изађи напоље.“

И гле, онај који је четири дана мртав лежао у гробу устаде и изађе из гроба свога увијен у платно као што је обичај био да се сахрањују људи у то време. И Господ наређује *огрешиӣше іа ӣ ус̄т̄иӣше да ходи, да иде.* И то људи учинише. Народ који је пратио две сестре, Марту и Марију на гроб, мислећи да иду тамо да плачу, био је велики народ са њима јер је Лазар био познат свима у томе месту, сви су они били присутни томе преславноме и предивноме чуду. Та вест се брзо раширила по целом граду Јерусалиму и зато кад су били чули да тај необични учитељ, нису знала тада сви ко је он и шта је Господ Христос, него да је велики учитељ и чудотворац, они су приредили овај свечани дочек који ниједан никада није доживео.

Зато што су сада дочекали највећега цара, цара неба и земље, цара који господари над свим што је створено и на небу и на земљи, и што је господар, што је најважније, господар живота и смрти. Јер сви до тада владари и после њега и до тада до њега односили су неке

победе над људима, над противницима, над слабијима од себе, али су увек били побеђени смрћу. Смрт је била најстрашнији непријатељ човека до доласка Господа Христа. Она је гутала све људе од Адама па до Господа Христа, човека за човеком, генерацију за генерацијом, сви су пролазили кроз њену чељуст и улазили у брод. А Господ Христос јавио се сада као победитељ те смрти. Он је тај који буди из смрти као што мајка буди своје чедо из сна. На једну његову реч мртавац оживљава. И пре тога, за време док је проповедао своје свето Јеванђеље по градовима Јудеје, Господ је васкрсао кћер Јаирову, девојка која је тек умрла; и васкрсао је сина наинске удовице кога су носили да сахране. И то је било велико чудо и то су људи говорили тада – никад се ово није видело у Израиљу. Али, да после четири дана неко васкрсне е то је било у ствари, највеће до тада чудо, зато га је народ тако дочекао.

Дочекали су га са палмовим гранчицама, а ми немамо палме имамо врбе, које су сада почеле зелене, то је знак победе, и ми дочекујемо и певамо у тропару да ми као онда деца јерусалимска што су носила те гране и цвеће и поздрављали Господа Христа који је смирено јахао на магарету, није долазио на неком бесном виловитом коњу, није тада било лимузина ни других превозних средстава него на магарету, да покаже да највећи цар има и највеће смирење. И клицали су му од радости: *Блаїословен који долази у име Госїодње, блаїословен Бої Госїод који нам се јави.*

И тако је Господ на данашњи дан браћо и сестре, дочекан од људи који су авај, врло превртљиви. Како онда тако и данас. Они су му у недељу клицали Осана који долази, благословен који долази у име Господње а после пет дана они су урлали и викали распни га, распни га. То је слава људска, то је слабост човекова. Човек је слаба трска која се повија на свакоме ветру и коју је лако сломити. Дакле, тај народ који га овако свечно дочекује он га осуђује и сведочи и тражи од Пилата да буде разапет на Крсту. Но Господ је ради тога и дошао овде на земљу, међу људе, да својим овлапоћењем, својим

страдањем на Крсту и својим славним васкрсењем победи управо тог највећег непријатеља човека, да победи смрт. А било је потребно да Он као човек, јер је био богочовек, носио је људску природу на себи, да и Он прође кроз врата смрти, да сиђе у Ад и да га тамо разори својом божанском силом и да ослободи оне праведнике који су пре њега живели у Старом завету од Адама, Аврама, Давида, па све до Господа Христа.

То је тај наш Спаситељ браћо и сестре, коме приносимо и ми наше данашње славље, наше песме, наше молитве, и припремамо се да га сретнемо васкрслога. После васкрсења његовога онда нас Он испуњује својом васкршњом радошћу јер тиме показује и показао је да је човеков пут онај који је Господ прошао и да је његов крај као што је био Господњи, да ћемо сви васкрснути у последњи дан када дође Господ по други пут да суди живима и мртвима и да свакоме да по делима његовим. Зато је потребно да овде док смо на земљи да се трудимо да живимо по Његовом светом Јеванђељу, да испуњавамо Његове свете заповести, да се клонимо греха и зла, а ако као људи нешто по слабости погрешимо да користимо лек за оздрављење наше душе а то је света Тајна покајања и исповести. И потпора тој светој Тајни, света Тајна причешћа Телом и Крвљу Господа Христа кога примамо у себе ради живота вечнога. Да будемо са њим и овде на земљи, а да будемо са њим и у Царству Његовоме.

Нека би Господ молитвама Свете Богородице, светог четверодневног Лазара и осталих угодника Божијих који су му угодили кроз све векове, нека и нас Господ удостоји да га радосно дочекамо васкрслога и да са њим будемо у Његовој васкршњој радости и овде на земљи и у Царству Његовоме и тако са свима светима да славимо Њега, чудесног Господа Христа са Оцем и Духом Светим кроза све векове и сву вечност.

Амин.